

Julie Clark

Ultimul zbor

Traducere din limba engleză de Monica Vlad

Prolog

Aeroportul John F. Kennedy, New York
Marți, 22 februarie
Ziua accidentului

Terminalul 4 colcăie de oameni, mirosul de lână udă și kerosen mă învăluie. O aștept, chiar în fața ușilor glisante din sticlă, vântul rece al iernii izbindu-mă ori de câte ori acestea se deschid și, ca să rezist, mă chinui să-mi imaginez o briză răcoroasă portoricană amestecată cu miros de hibiscus și sare de mare. Spaniola catifelată și accentuată rotindu-se în jurul meu ca o baie caldă, ascunzând persoana care eram înainte.

Aerul de afară vuieste când avioanele se înalță către cer, în timp ce înăuntru anunțuri distorsionate răsună în difuzoare. Undeva în spatele meu, o femeie mai în vârstă vorbește într-o italiană clară și sacadată. Însă eu nu-mi iau ochii de la bordură, ochii mei s-au fixat pe trotuarul aglomerat din fața terminalului, în căutarea ei, ancorându-mi convingerea — și întregul viitor — de faptul că ea va veni.

Știu doar trei lucruri despre ea: numele său, felul în care arată și faptul că zborul ei e programat în această dimineață.

Julie Clark

Avantajul meu — ea nu știe nimic despre mine. Îmi înăbuș spaima că e posibil, cumva, să o fi ratat. Că e posibil să fi plecat deja și, odată cu ea, șansa să scap din această viață și să pătrund într-alta nouă.

În fiecare zi dispar oameni. Bărbatul care stă la rând la Starbucks, cumpărându-și ultima cană de cafea înainte de a se urca în mașină și a se îndrepta spre o nouă viață, lăsând în urmă o familie care se va întreba mereu ce s-a întâmplat. Sau femeia care stă pe ultimul rând într-un autocar Greyhound, privind pe fereastră în timp ce vântul îi răsfiră șuvițele de păr peste față, ștergând o istorie prea greu de dus. E posibil să te afli umăr la umăr cu oameni care-și trăiesc ultimele clipe fiind ei înșiși și să nu știi asta.

Însă foarte puțini oameni se opresc, de fapt, să se gândească la cât de greu e să dispari cu adevărat. La nivelul de detalii necesar pentru a șterge până și cea mai neînsemnată urmă. Pentru că întotdeauna e ceva. O mică pată, o sămânță de adevăr, o greșeală. E nevoie doar de o întâmplare oricât de insignifiantă, pentru ca totul să se destrame. Un apel telefonic în momentul plecării. Un mic accident trei străzi mai încolo, înainte de intrarea pe autostradă. Un zbor anulat.

O schimbare de itinerar în ultima clipă.

Pe geamul ferestrei încețoșat de condens văd o limuzină neagră alunecând ușor pe lângă bordură și știu că este ea chiar înainte ca ușa să se deschidă și ea să coboare. Când o face, nu-și ia la revedere de la persoana care se află cu ea pe bancheta din spate. În schimb, merge grăbită pe trotuar și intră pe ușile glisante, trecând atât de aproape de mine, încât puloverul ei roz de cașmir moale și îmbietor îmi atinge brațul. Are umerii coborâți de parcă se așteaptă să mai primească o lovitură, să fie atacată din nou. E o femeie care știe cât de ușor poate un covor de 50 000 de dolari să-i julească pielea

obrazului. O las să treacă și trag cu putere aer în piept, ca să alung tensiunea. Ea e aici. Pot începe.

Ridic bareta genții pe umăr și o urmez, strecurându-mă pe linia de securitate direct în fața ei, știind că fugarii se uită doar în spate, niciodată înainte. Ascult și aștept ocazia.

Ea nu știe încă, însă, curând, va deveni una dintre cei care dispar. Iar eu mă voi estompa, asemenea unui firicel de fum care se ridică spre cer și pier.

Claire

Luni, 21 februarie
Ziua dinaintea accidentului

— Danielle, zic, intrând în micul birou care se află lângă camera noastră de zi. Te rog să-l anunți pe domnul Cook că mă duc la sală.

Ridică ochii din calculator și văd cum privirea îi rămâne fixată pe vânătaia de la baza gâtului meu, ascunsă de un strat subțire de machiaj. Îmi aranjez mecanic eșarfa ca s-o acopăr, știind că ea nu va pomeni nimic de asta. Niciodată nu o face.

— Avem o întâlnire la Center Street Literacy la ora 4, zice ea. Iarăși veți întârzia.

Danielle se ocupă de agenda mea, dar și de greșelile mele, și am considerat-o drept cea mai potrivită să anunțe când nu sosesc la timp la întâlniri sau când anulez întâlnirile pe care soțul meu, Rory, le consideră importante. *Dacă o să candidez la Senat, nu ne permitem luxul de a face greșeli, Claire.*

Julie Clark

— Mulțumesc, Danielle. Pot să-mi consult și eu agenda. Te rog să-mi încarci notițele de la ultima întâlnire și sunt gata de plecare. Ne vedem acolo!

În timp ce ies din birou, o aud ridicând receptorul și-mi continui drumul în vârful picioarelor, știind că e posibil să atrag atenția asupra mea într-un moment în care nu-mi permit asta.

Oamenii întreabă mereu cum e să fii căsătorită cu cineva din familia Cook, o dinastie politică, a doua după familia Kennedy. Deviez de la subiect cu informații legate de fundația noastră, sunt antrenată să rămân concentrată pe muncă, nu pe bârfe. Munca la proiectele noastre legate de alfabetizare și de inițiativele de purificare a apei în țările lumii a treia, munca la programele de mentorat din cartierele sărace, munca de cercetare în domeniul cancerului.

Ceea ce nu le pot spune este că e o bătălie constantă pentru a avea puțină intimitate. Chiar și acasă la noi sunt oameni tot timpul. Asistenți. Personal casnic care ne gătește și ne face curățenie. Trebuie să mă lupt pentru fiecare minut liber și pentru fiecare centimetru pătrat al meu. Nu există niciun colțisor ferit de ochii personalului lui Rory, toți fiind angajați devotați familiei Cook. Chiar și după 10 ani de căsnicie, încă sunt o intrusă. Intrusa care trebuie supravegheată.

Am învățat cum să fac ca să fiu sigură că nu are nimeni nimic de văzut.

Sala de sport e unul dintre puținele locuri în care Danielle nu vine să mă urmărească cu listele și programările ei. Acolo mă întâlnesc cu Petra, singura prietenă care mi-a mai rămas din viața de dinainte de Rory și singura la care Rory nu m-a obligat să renunț.

Pentru că, din câte știe Rory, Petra nu există.

*

Când sosesc la sală, Petra e deja acolo. Mă schimb la vestiar și, când urc scara către șirurile de benzi de alergare, ea e pe palier luându-și un prosop curat din teanc. Pentru o clipă, ochii ni se întâlnesc, apoi ea se uită în altă parte, în timp ce-mi iau și eu un prosop.

— Ești stresată? șoptește ea.

— Îngrozită, zic, întorcându-mă și îndepărtându-mă.

Alerg timp de o oră, cu ochii pe ceas, și când intru în saună la fix 2:30 cu un prosop înfășurat în jurul trupului, mușchii mă dor de extenuare. Aerul e dens din cauza aburilor și îi zâmbesc Petrei, care stă singură pe rândul de sus, cu chipul înroșit de căldură.

— Îți amintești de doamna Morris? mă întreabă când mă așez lângă ea.

Zâmbesc, recunoscătoare să mă gândesc la ceva din vremurile mai simple. Doamna Morris era profesoara noastră de politologie din clasa a douăsprezecea și Petra era să rămână repetentă din cauza ei.

— Ai învățat cu mine o lună, în fiecare după-amiază, continuă ea. Când niciun coleg nu voia să se apropie de mine sau de Nico din cauză că tatăl nostru era cine era, tu ai luat atitudine și te-ai asigurat că termin școala.

Pe banca de lemn, mă întorc spre ea ca s-o privesc.

— Faci să pară ca și cum tu și Nico erați niște paria. Aveați prieteni.

Petra scutură din cap.

— Oamenii care sunt drăguți cu tine pentru că tatăl tău e versiunea rusească a lui Al Capone nu-ți sunt neapărat prieteni.

Julie Clark

Urmaserăm cursurile unei școli de elită din Pennsylvania, unde copiii și nepoții celor bogați de când e lumea îi priveau pe Petra și pe fratele ei, Nico, ca pe o noutate, apropiindu-se de ei de parcă ar fi fost o provocare să vadă cât de mult o pot face, dar fără să se implice nelimitat vreunul dintre ei.

Și astfel, formaserăm un trio de excluși. Petra și Nico se asigurau că nimeni nu făcea mișto de uniforma mea la mână a doua sau de Honda rablagită cu care obișnuia să mă ia maică-mea, huruind în timp ce parca lângă trotuar, lăsând în urma ei o lungă dără de fum. Se asigurau că nu mâncam singură și mă târau după ei la evenimente școlare pe care, altfel, le-aș fi ratat. Se băgau să mă apere când copiii făceau remarci răutăcioase, usturătoare despre faptul că eram doar o elevă cu bursă, prea săracă, prea comună pentru a fi cu adevărat una dintre ei. Petra și Nico mi-au fost prieteni într-o vreme în care nu aveam pe nimeni.

Soarta a vrut ca, în ziua în care am intrat în sala de sport cu doi ani în urmă, să dau de Petra, o persoană care făcea parte din trecutul meu. Însă eu nu mai eram ca în liceu, cum își amintea Petra de mine. Se schimbaseră prea multe. Trebuia să explic prea multe lucruri din viața mea și ce pierdusem pe parcurs. Așa că i-am evitat privirea, în timp ce ochii Petrei mă sfredeleau, îndemnându-mă să mă uit la ea. S-o recunosc.

După ce mi-am terminat antrenamentul, m-am îndreptat spre vestiar, sperând să mă ascund în saună până la plecarea Petrei. Însă când am intrat, ea era deja acolo. Ca și cum așa plănuiserăm dintotdeauna.

— Claire Taylor! a exclamat ea.

Auzind-o spunându-mi pe numele de fată, am râs fără să vreau. Amintirile au revenit odată cu tonul și

ritmul în care vorbea Petra, vocea ei păstrând încă accentul limbii ruse pe care o vorbea acasă. Într-o clipă, m-am simțit ca odinioară, nu persoana în care mă străduisem să mă transform de-a lungul anilor ca soție a lui Rory, strălucitoare și inaccesibilă, îngropându-și secretele dincolo de o aparență de nepătruns.

Am început să discutăm generalități, trecând apoi la subiecte personale, pe măsură ce recuperam anii de când nu ne mai văzuserăm. Petra nu se căsătorise. În schimb, trecuse prin viață, ajutată de fratele ei, care acum se ocupa de familie.

— Și tu, m-a întrebat ea, făcând un gest către mâna mea stângă. Ești căsătorită?

O studiam printre aburi, surprinsă că nu știa.

— M-am căsătorit cu Rory Cook.

— Impresionant, s-a mirat Petra.

M-am uitat în altă parte, așteptând să întrebe ce întrebau oamenii mereu — ce i se întâmplase cu adevărat lui Maggie Moretti, nume care va fi pentru totdeauna legat de cel al soțului meu, fata care se catapultase din anonim în notorietate, pur și simplu, pentru că, în urmă cu mult timp, îl iubise pe Rory.

Însă Petra s-a rezemat de bancă și a zis:

— Am văzut interviul pe care i l-a dat lui Kate Lane de la CNN. Treaba pe care a făcut-o cu fundația e remarcabilă.

— Rory e foarte pasionat de ce face.

Un răspuns care exprima adevărul, în cazul în care cineva voia să facă mai multe săpături.

— Ce mai fac mama și sora ta? Probabil că Violet a terminat colegiul deja.

Mă temeam de întrebarea asta. Chiar după atâția ani, pierderea lor era încă dură.

Julie Clark

— Au murit într-un accident de mașină acum 14 ani. Violet tocmai împlinise 11 ani.

N-am dat mai multe explicații. O noapte ploioasă de vineri. Un șofer beat care nu oprișe la semafor. O coliziune în care amândouă muriseră pe loc.

— Of, Claire! a oftat Petra.

Nu s-a apucat să-mi spună platitudini și nici nu m-a obligat să răscolesc lucrurile. În schimb, a rămas lângă mine, lăsând tăcerea să-mi îmbrățișeze durerea, știind că nu era nimic de zis care să facă să mă doară mai puțin.

A devenit o rutină să ne întâlnim la saună în fiecare zi după antrenamente. Petra a înțeles că, din cauza familiei ei, nu puteam fi văzute stând de vorbă în public. Chiar înainte de a ști ce aveam să fac în final, am fost precaute, comunicând rar la telefon și niciodată pe e-mail. Însă la saună, reînviăm prietenia noastră, reconstruim încrederea pe care obișnuiam s-o avem una în cealaltă, amintindu-ne de alianța pe care o formaserăm amândouă în timpul liceului.

Petrei nu i-a trebuit mult ca să vadă ce ascundeam.

— Trebuie să-l părăsești, înțelegi? a concluzionat ea într-o după-amiază, la câteva luni după ce ne-am întâlnit prima oară.

Se uita la vânătaia de pe antebrațul meu stâng, reminiscență a certei pe care eu și Rory o avuseserăm cu două seri înainte. În ciuda eforturilor mele de a ascunde vânătaia — prosopul tras până sus în jurul gâtului sau așezat pe umeri —, Petra privise în tăcere evoluția furiei lui Rory pe pielea mea.

— Nu e prima vânătaie pe care o văd pe tine.

Mi-am acoperit-o cu prosopul, nu voiam mila ei.

— Am încercat, o dată. Acum aproape cinci ani.

Crezusem că era posibil să renunț la căsnicia mea. Mă pregătisem pentru luptă, știind că va fi complicată și costisitoare, însă voiam să folosesc abuzul fizic drept pârghie: *Dă-mi ce vreau și o să tac, n-o să spun ce fel de bărbat ești.*

Însă nu se întâmplase deloc așa.

— S-a dovedit că femeia în care avusesem încredere, care încercase să mă ajute, era căsătorită cu un fost coleg de școală de-ai lui Rory. Și când Rory a apărut, soțul ei a deschis ușa și l-a poftit să intre, apoi și-au dat mâna în felul în care o făceau cândva și așa mai departe. Rory le-a spus că mă luptam cu depresia, mergeam la psihiatru și că, poate, era timpul să mă internez.

— Avea de gând să te interneze?

— Îmi dădea de înțeles că lucrurile puteau lua o întorsătură mult mai rea.

Nu i-am spus Petrei ce a urmat. Nu i-am spus că apoi, după ce am ajuns acasă, mă împinsese atât de tare în blatul de marmură din bucătărie, încât îmi rupsesem două coaste. *Egoismul tău mă uimește. Că ai fi dispusă să distrugi tot ce m-am chinuit să construiesc — moștenirea mamei mele — pentru că ne certăm. Toate cuplurile se ceartă, Claire.* Gesticulase în jurul său prin cameră, către obiectele scumpe, blaturile costisitoare și zisese: *Uită-te în jurul tău! Ce altceva ți-ai mai putea dori? Nimeni n-o să te compătimească. Nimeni n-o să te creadă măcar.*

Lucru adevărat. Oamenii voiau ca Rory să fie ce credeau ei — fiul charismatic al iubitei și progresistei senatoare Marjorie Cook. Nu puteam povesti niciodată nimănui ce îmi făcea, deoarece, indiferent ce și cum aș fi spus, cuvintele mele ar fi fost îngropate de dragostea pe

Julie Clark

care toată lumea o simțea pentru unicul fiu al lui Marjorie Cook.

— Oamenii nu vor vedea niciodată ce văd eu, am zis în cele din urmă.

— Chiar crezi asta?

— Îți imaginezi că, dacă Carolyn Bessette ar fi ieșit public și l-ar fi acuzat pe JFK Junior că a lovit-o, toată țara s-ar fi grăbit să o susțină?

Petra a făcut ochii mari.

— Glumești? Suntem în era #MeToo. Cred că oamenii ar face tot posibilul să o creadă. S-ar difuza, probabil, noi show-uri la Fox și la CNN care să vorbească doar despre asta.

Am râs forțat.

— Într-o lume perfectă, i-aș cere socoteală lui Rory. Însă nu găsesc în mine suficientă forță pentru o asemenea luptă. O luptă care ar dura ani de zile, care s-ar strecura în fiecare colțișor al vieții mele și ar întina toate lucrurile bune care mi s-ar putea întâmpla după aceea. Vreau doar să mă eliberez de asta. De el.

Să vorbesc deschis despre Rory ar fi ca și cum aș păși într-un abis având încredere că voi fi salvată de generozitatea și bunătatea celorlalți. Or, trăiam de prea mulți ani alături de oameni care ar fi asistat bucuroși la căderea mea liberă, dacă acest lucru însemna să se poată apropia de Rory. În această lume, banii și puterea erau echivalentul imunității.

Am tras adânc aer în piept și mi-am simțit toată ființa inundată de aburii din saună.

— Dacă l-aș părăsi, ar trebui s-o fac astfel încât să nu mă mai poată găsi niciodată. Uite ce i s-a întâmplat lui Maggie Moretti!

Chipul Petrei era neclar din cauza aburilor dintre noi, însă i-am văzut licărul din privire.

— Crezi că Rory a avut ceva de-a face cu asta?

— Nu știu ce să mai cred, am răspuns.

Pe parcursul anului următor, eu și Petra am pus la cale un plan, coregrafiindu-mi dispariția mai ceva ca un spectacol de balet. O succesiune de evenimente atât de perfect sincronizate, încât nu era loc de eroare, iar acum mă aflu la doar câteva ore distanță de a pune planul în aplicare. Aburii încețoșează aerul din jurul nostru, Petra devenind doar o umbră estompată, pe banca din cedru de lângă mine.

— Ai trimis totul prin poștă dimineață? o întreb.

— Prin FedEx, adresată ție și etichetată „Personal“. Ar trebui să sosească la hotel mâine-dimineață la prima oră.

Nu puteam risca să ascund acasă tot ce luasem, unde oricine — menajerele sau, mai rău, Danielle — ar fi putut să le găsească. Așa că Petra ținuse totul — 40 000 de dolari din banii lui Rory și o identitate nouă-nouță, mulțumită lui Nico.

— Noua tehnologie guvernamentală face mai dificilă procurarea chestiilor de genul ăsta, zisese Nico în după-amiaza în care mersesem la el.

Stăteam la masa din sufragerie în casa lui mare din Long Island. Se transformase într-un bărbat chipeș, cu soție și copii. Și gărzi de corp — două postate la poartă și două la ușa de la intrare. Mi-a trecut prin minte că Rory și Nico nu erau atât de diferiți. Fiecare era fiul ales, împins să ducă familia în secolul XXI, cu noi reguli și reglementări. Amândoi se așteptau să facă mai mult decât ultima generație sau măcar să nu piardă tot.

Julie Clark

Nico mi-a întins un plic gros și l-am deschis, scoțând din el un carnet de conducere nou-nouț emis în statul Michigan și un pașaport cu poza mea și numele Amanda Burns. M-am uitat la restul lucrurilor — un card de asigurare socială, un certificat de naștere și un card de credit.

— Vei putea face orice cu astea, mi-a explicat Nico, ridicând carnetul de șofer și înclinându-l către lumină, astfel încât să pot vedea holograma ștanțată de pe suprafața lui. Să votezi. Să-ți plătești taxele. Să completezi un formular de angajare. E ceva de foarte bună calitate, omul meu e cel mai bun. Mai există o singură persoană care poate face un pachet complet atât de bine, un tip care locuiește în Miami.

Nico mi-a dat și cardul de credit — un cont Citibank cu numele meu pe el.

— Petra a deschis contul ăsta săptămâna trecută și extrasele vor fi trimise la adresa ei. După ce te instalezi, îl poți schimba. Sau poți să arunci cardul ăsta și să-ți faci altul nou. Dar ai grijă! Să nu-ți fure cineva identitatea!

A râs de unul singur la gluma lui și am văzut într-o străfulgerare chipul puștiului care fusese cândva, stând lângă mine și Petra la prânz, mâncându-și sendvișul, în timp ce-și făcea tema la matematică, apăsând deja de-atunci de grijile celui care era de așteptat să devină.

— Mersi, Nico!

I-am înmănat plicul conținând 10 000 de dolari, o mică parte din banii pe care reușisem să-i șterpelesc și să-i dosesc în ultimele șase luni. 100 de dolari o dată. 200 de dolari altă dată. Retrăgând numerar ori de câte ori puteam și strecurând banii în vestiarul de la sală al

Petrei în fiecare zi, astfel încât ea să mi-i poată ține până eram pregătită.

Expresia de pe chipul său s-a schimbat, devenind gravă.

— Trebuie să știi că, dacă iese ceva prost, nu te pot ajuta. Nici Petra nu te poate ajuta. Soțul tău e în stare să ne pună existența în pericol mie și Petrei.

— Înțeleg, i-am spus. Ai făcut foarte mult pentru mine și-ți sunt recunoscătoare.

— Vorbesc serios. E suficient un amănunt care să facă legătura între noua ta viață și cea de dinainte și totul se va duce de răpă.

S-a uitat la mine fix cu ochii săi întunecați, zăbovind o vreme asupra mea.

— Nu te mai poți întoarce niciodată. Nici măcar o dată. Sub nicio formă, niciodată.

— Rory a programat ca avionul să plece în jur de ora 10, îi spun Petrei acum. Ți-ai amintit să pui și scrisoarea? Nu vreau s-o mai scriu o dată pe hârtia de la hotel, cu 10 minute înainte de plecare.

Ea încuviințează din cap.

— Am pus-o, împreună cu celelalte lucruri. Are pe ea adresa, e timbrată, gata să fie expediată din Detroit. Ce i-ai scris?

Mă gândesc la orele pe care le petrecusem scriind la multele versiuni pe care le distrusesem, compunând o scrisoare care să anuleze orice posibilitate ca Rory să încerce să mă urmărească.

— I-am scris că am plecat și că, de data asta, n-o să mă mai găsească niciodată. Că ar trebui să anunțe public despărțirea noastră, să spună că a fost amiabilă și că nu